

החלום המוזר

אירלנד

"תנקה היטב את התנור שלך מאפר, שים בו מצעים ושכב לישון הלילה. תראה שתחלום בשנתך, אל תדאג." אויאן חזר הביתה והתחיל לגרד אפר מהתנור. אשתו שאלה לשם מה הוא עושה זאת, והוא הסביר לה, הרגיע אותה איכשהו והם נשכבו לישון בתנור. רק נרדמו כשנשמעה דפיקה בדלת: "קום אויאן אומלרדי! בעל הבית שולח

לפני שנים רבות חי בעיר סבינפורד אדם בשם אויאן אומלרדי. הוא זרע תפודים וגידל ירקות בגן יחד עם אשתו מולי, לא העליב אף אחד ולא התלונן על אף אחד. ורק משאלה אחת הייתה לו - לחלום פעם. במשך כל חייו הוא אף פעם עוד לא חלם.

פעם אחד אויאן פגש שכן, שוחח אתו על דא ועל הא, ותוך כדי השיחה אמר אויאן כי הוא עוד לא חלם מעולם והיה מאוד רוצה לראות פעם חלום כלשהו. "תוכל לחלום" אמר לו השכן "אם תשמע לעצתי." "דבר, דבר מהר" ענה אויאן.

הלאה.
הוא הגיע לים ורואה - על החוף עומדת
אנפה על רגל אחת.
"אלוהים יברך אתך, אומלרדי!" מברכת
אותו האנפה.
"יברך גם אתך!" עונה אויאן ומחייך
"כולם מכירים אותי ואני לא מכיר אף
אחד."
"לאן אתה הולך, אומלרדי?"
"לאמריקה, עם איגרת מבעל הבית. רק
אינני יודע איך לעבור את הים."
"שב על גבי" אומרת האנפה "עביר
אתך."
"ואם תתעייפי בדרך? מה נעשה אז?"
"אל פחד. לא אתעייף."
אויאן עלה על האנפה והם עפו מעל
הים. במחצית הדרך, ממש באמצע,
אומרת לו האנפה:
"הי, אויאן, תרד! התעייפתי!"

אתך להביא איגרת לאמריקה!"
אויאן קם, שם רגליים בסנדלים, חושב
"איזה זמן זה לשלוח אותי למרחקים
עכשיו!"
אבל לקח את האיגרת ובלי שהיות יצא
לדרך. בדרך עבר ליד רועה עם עדר
פרות.
"אלוהים יעזור לך, אומלרדי" בירך
אותו הרועה.
"יברך גם אתך" ענה לו אויאן וחייך
"כולם מכירים אותי ואני לא מכיר אף
אחד."
"לאן אתה הולך כל כך מאוחר בלילה"
שאל הרועה.
"לאמריקה, עם איגרת מבעל הבית.
האם זו הדרך הנכונה?"
"כן, לך כל הזמן מערבה. אבל איך
תעבור את הים?"
"נראה כשאגיע לשם" ענה אויאן והלך

"אך את! אנפה נבזית!" קרא אויאן
"שייקחו אותך שדים! לא ארד ואל
תבקשי זאת יותר."
"אבל רד רק לרגע אחד, תן לי קצת
לנוח" מבקשת האנפה.
ואז שמעו דפיקות. הסתכלו לשמיים
ושם ראו איכר דש תבואה.
"הי, איכר!" קרא אויאן "תן לי לאחוז
רגע במחבט, עד שהאנפה שלי תנוח
קצת."
הפועל הוריד לו מחבט. אויאן תפס בו
בשתי ידיים והחזיק חזק. והאנפה
צחקה, הניפה את כנפיה והסתלקה.
"שתחנקי, רמאית!" קילל אותה אויאן
"בגללך אני עכשיו תלוי בין השמיים
והמים במרכז הים הגדול!"
אחרי זמן מה קורא לו האיכר:
"הי בחור, עזוב את המחבט, אני צריך
לדוש!"

איפה אתה?"
"אני כאן, מולי. ומה את עושה שם
בסירה?"
האישה קמה והדליקה נר. ומה אתם
חושבים. איפה מצאה את אויאן?
בארובה. שם הוא היה תלוי, מחזיק
בשתי ידיים לבנה שבולטת פנימה, כולו
שחור מפיח. רגל אחת נעולה בסנדל,
והסנדל השני, הוא כנראה זה שהעיר
את מולי כשנפל מלמעלה.
אויאן יצא מהארובה, איכשהו התרחץ
והתעשת. אך מהלילה הזה כבר אף
פעם לא קנא באנשים שחולמים בלילה.

"אני לא חושב אפילו על כך. אינני רוצה
לטבוע בים." ענה אויאן.
"כך?" קרא האיכר "אז אשבור את
הידית."
"בבקשה" ענה לו אויאן "ממילא חצי
מחבט יישאר אצלי."
הוא הסתכל למטה וראה פתאום סירה
במים.
"הי מלח! בוא, תתקרב ואני אקפוץ
אליך."
המלח התקרב ושאל מלמטה:
"איך לכוון, ימינה או שמאלה?"
"קצת שמאלה!" קורא אויאן.
"מוטב שתזרוק סנדל אחד, נראה לאן
הוא ייפול!" קורא המלח.
אויאן הניף את רגלו והסנדל התחיל
ליפול.
"אוי! אוי! שודדים! הורגים!" קראה
אשתו מולי וקפצה מהמצעים "אויאן,